

LEVENS LUST

Waar wil je mee verbonden zijn?

MARK VERHEES

auteur van bestseller **Eenvoudiger leven**

Dit is voor jou, omdat je
het mooie verdient.

Mark Verhees

LEVENS LUST

Waar wil je mee verbonden zijn?

MARK VERHEES

VOORPOSITIVITEIT.NL

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	7
Hoofdstuk 1	
Wanneer het moeilijk is	12
Hoofdstuk 2	
Wanneer een ander iets heftigs overkomt	44
Hoofdstuk 3	
Als je iets graag wil verwerken	77
Hoofdstuk 4	
Als je in een nieuwe fase bent beland	111
Hoofdstuk 5	
Wanneer je nieuwsgierig bent naar wat je kunt	142
Hoofdstuk 6	
Als je wil ontdekken hoe je meer energie krijgt	177
Hoofdstuk 7	
Als je droomland en realiteit wil laten samensmelten	217

VOORWOORD

Overall zie, voel en hoor ik haar. Als ik mijn ogen sluit, kijk ik haar in mijn gedachten aan. Veelvuldig krijg ik kippenvel door haar aanwezigheid. Ze is bij me en ik praat de hele dag met haar. Levendiger dan ooit. Mijn moeder is een paar dagen geleden overleden en toch is ze bij me. Ze leeft in mijn gedachten. Ze zit in mijn hart.

‘Hoi mam, wat fijn dat je er bent.’

Ik ken haar zo door en door. Ik weet precies wat ze me wil zeggen. En ik moet steeds weer lachen om haar herkenbare reacties op wat ik zelf inbreng. ‘Ja, mam, dat weet ik.’ Zelfs de irritaties die wij ook hebben gehad, voelen ineens als een zegening. Ik vind ze vermakelijk. Ze geven me energie. En ik begrijp ze veel beter. Beter dan ik ooit gedaan heb.

De liefde die ik altijd van mijn ma heb mogen ontvangen, stroomt nu zonder vlekjes van mij naar haar terug. Bevrijd. De scherpe randjes zijn er bij mij vanaf. Het voelt zacht en warm.

‘Alsjeblieft mam, hier heb je mijn liefde. Ik houd zo ontelbaar veel van je.’

Ook al fluister ik, ze hoort het. Ze neemt het aan. De cirkel is rond en de liefde tussen ons blijft stromen. We zijn met elkaar verbonden. Dit kan en zal altijd zo blijven. En dat is misschien ook wel de reden waarom ik me zo gelukzalig voel. Waarom ik zweef en het gevoel heb dat ik voortdurend op een roze wolk leef.

Daar waar ik altijd gedacht had dat het moeten missen van de persoon van wie ik zo zielsveel houd het ergste was wat me zou kunnen overkomen, ervaar ik het nu tot mijn grote verbazing totaal anders.

Ze leeft in mij verder. Ik ben haar niet kwijt. Ik voel haar in alles.

In alles weet ik dat ze me steunt. Dat ze er voor me is en voor me opkomt. Dat ze meedenkt en intens meeleeft, zoals ze altijd gedaan heeft. Door het vuur gaat ze voor mij. Ik heb het enorme geluk gehad dat ik een overvloedige stroom van liefde van mijn moeder heb mogen ontvangen. Mijn hele leven lang. En ik realiseer me dat dit het grootste geschenk is dat je als mens ooit kunt krijgen. Onvoorwaardelijke liefde.

Ik ben hier mijn lieve ma intens dankbaar voor.

Méér dan ooit waardeer ik wat ik van haar heb gekregen.

Ze had zo het beste met mij voor. Die navelstreng was na mijn geboorte feitelijk gezien misschien wel doorgeknipt, maar gevoelsmatig totaal niet. Nooit. Mijn ma cijferde zichzelf weg en gaf mijn broer en mij continu het gevoel dat wij op de eerste plaats kwamen. Haar leven draaide om ons geluk.

Ik praat met ma, terwijl ik samen met Roland, mijn broer, bij haar witte kist sta. In het uitvaartcentrum, in een fraaie kamer met bloeiende natuur op het behang. De kamer is gevuld met rouwboeketten. Een weldadige hoeveelheid bloemen zorgt voor de frisse geur. Het ziet er buitengewoon chic uit. In stijl. Precies zoals ma gewild had.

Ze ligt er vredig bij. Niets in haar verwijst naar de strijd die ze heeft gestreden. Ze is liefde. Ze is ma. Zacht en mooi. Ze heeft een rustgevende glimlach op haar gezicht.

‘Mam, dankjewel dat je altijd zo trots op me bent geweest. Wat ik ook deed, jij was mijn trouwste fan. Net als bij Roland. Toen we klein waren, kon je vol trots over ons vertellen. Over wat we deden en bereikten. Oh, je was zo blij met ons. Toen ik mijn website met elke dag een positief bericht begon, was jij de eerste volger en trouwste aan-

moediger. Je reageerde altijd. Bij mijn eerste boek, bij alle stappen die ik heb gezet, jij was er en je vroeg hoe het ging. Je wilde alles weten. Je leefde zo intens mee. En je vertelde ook voluit wat het positieve met anderen deed. Jij was de enthousiaste boodschapper. En dan voelde ik jouw nimmer aflatende liefde voor mij overal doorheen.

Bij de introductie van mijn tweede boek, *De Vibe*, had ik één van de mooiste theaters van het land afgehuurd. De Flint in Amersfoort. En jij ma, je maakte je in eerste instantie zorgen. Komt dat wel goed? Is het niet veel te groot? Achthonderd bezoekers, is dat wel haalbaar? In de voorbereiding vroeg je elke dag hoeveel aanmeldingen erbij waren gekomen. Je wilde alles weten.

Ondertussen vertelde je vol enthousiasme over de bus die mijn peet-tante had geregeld, vol met familie en vrienden. En over wie er nog meer allemaal wilden komen en hoeveel zin ze erin hadden. Wat er allemaal gebeurde. Oh, het waren voor jou in de voorbereiding zulke intense weken. Je leefde zo prachtig mee.

En toen, toen was het zover. Ik stond op het podium in dat grote theater met alle felle schijnwerpers op mij gericht. Maar jij, daar midden vooraan op de eerste rij, jij gaf licht. Van jezelf. Jij straalde van trots, moedertrots op zijn allermooist. Iedereen kon overduidelijk zien dat jij mijn moeder was. Ook als ze dit niet wisten. Ze zagen het. Je genoot met volle teugen. Na afloop wilde je oneindig lang blijven en raakte je er niet over uitgepraat. Oh, wat was dat zalig voor mij om te ervaren.

Het beeld van jou daar op de eerste rij, vol trots, genietend, mam, dat zal ik echt nooit vergeten.

‘Zo trots als jij op mij was, zo trots kan ik op mezelf toch nooit zijn? Dat is toch onmogelijk?’

Ik laat een stilte vallen.

‘Misschien, nu jij er niet meer bent, nu jij het me niet meer kunt geven, wordt het tijd dat ik wat trotser op mezelf word. Dat ik het stokje van je overneem.’

‘Vind je dat een goed idee?’

‘Laat het even weten. Laat van je horen. Zet de airco maar aan of uit. Kijk maar wat je doet.’

Ik stop met praten. Het is stil en ik kijk naar ma, die daar zo vredig ligt.

Ineens zie ik in mijn ooghoeken iets vallen.

‘Nou ja’, zegt mijn broer verbouwereerd. Hij raapt een witte roos van de grond. ‘Ma geeft antwoord’, zegt hij luid, terwijl hij triomfantelijk de roos over de kist aan mij toont.

‘Het is toch niet te geloven. Deze bloem valt uit het bloemstuk dat hier al dagenlang onaangeroerd staat. Net nu, nu jij die vraag stelt, valt de bloem voor mijn voeten op de grond. Binnen vijf seconden geeft ma antwoord. Ze vindt het een goed idee, vriend.’

We glimlachen. Typisch ma. Ze krijgt het toch weer voor elkaar.

Ja, ze is bij ons. Ze is waar ze op dit moment absoluut zou willen zijn. Het is iets wat wij zo hartstochtelijk met open armen ontvangen. Wat heerlijk. Onze liefdesband blijft en is sterker dan ooit. Diep verbonden.

‘Mam, het is inderdaad een goed idee. Ik neem jouw oneindige en onvoorwaardelijke trots in mijn hart mee. Voortaan mag en zal het meer van mezelf af komen.’

Al het moois wat zij mij gegeven heeft, ben ik niet kwijt. Ik blijf het voelen, aanraken en koesteren. Ik draag het met me mee en verspreid

het om me heen en krijg het gevoel dat ik kan vliegen en dat ik over roze wolken dans.

In de dagen na het overlijden van ma heb ik geleerd dat wij ons kunnen verbinden met alles. De vraag is: waar wil je mee verbonden zijn?

HOOFDSTUK 1:

WANNEER HET MOEILIJK IS

‘We mogen nog geen conclusies trekken’, zegt mijn broer, terwijl de zenuwen in zijn stem een ander verhaal vertellen. Het is zijn poging om de ernstige zorgen voor zich uit te schuiven nu de spanning oploopt en het moment van oordeel zo rap dichterbij komt.

Het is acht maanden na het overlijden van mijn moeder en we zitten weer in het ziekenhuis. Mijn broer, mijn pa en ik. Praktisch op dezelfde plek als waar ma de laatste dagen van haar leven had doorgebracht. De setting is nu anders. De situatie even onheilspellend.

Terwijl we gespannen op een rijtje naast elkaar in de wachtkamer zitten, gaan mijn gedachten terug naar toen. Naar de dagen dat mijn moeder hier lag. Hoe het was in Brabant, in de eerste golf van corona. Hoe akelig stil het was op straat. Leeg en verlaten. Kil. Het virus was beangstigend. Er was op dat moment nog zo weinig over bekend, terwijl de vreselijkste verhalen al wel rondgingen. Ik denk aan waar mijn ma in het ziekenhuis lag. Eén afdeling verder, afgezonderd van de buitenwereld. En hoezeer wij ook bij haar in de buurt wilden komen, het kon niet.

We probeerden een glimp van ma op te vangen. Mijn vrouw Mariëlle en ik waren samen met mijn broer en zijn gezin naar het ziekenhuis gereden om haar van afstand te kunnen zien. Om haar te laten weten en laten voelen dat we er voor haar waren, ook al mochten we niet bij haar in de kamer komen.

Op de parkeerplaats voor het ziekenhuis was niemand te bekennen. Er stonden geen auto’s. Er waren geen mensen. Het was surrealistisch verlaten. De enige persoon die we zagen was een oudere man die achter zijn computer zat. We zagen hem door een raam op de eerste verdieping. En hij zag ons. Hij schudde nee gevolgd door een klein gebaar van ‘Ga toch weg. Je kunt hier niets doen.’

Maar wij wilden niet weg. Buiten in de scherpe kou staand keken wij

machteloos naar boven, naar de ramen waar ma ergens zou moeten liggen. Inkijk naar binnen was er nauwelijks. Het was onbegonnen werk. We realiseerden ons dat daarbinnen een onmenselijke strijd werd geleverd tegen een toen nog onbekend om zich heen grijpend doods-bedreigend virus.

We belden met pa die als enige dertig minuten bij haar mocht zijn. Hij vertelde ons dat ze al was verplaatst naar de covid-afdeling. Ver weg van de parkeerplaats, uit het zicht. We kregen ma niet te zien. In alle wanhoop namen we buiten filmpjes op om ma te kunnen laten zien dat we wel degelijk dichtbij haar waren. Via mijn pa kwamen de filmpjes bijna live bij haar terecht.

Hoe feitelijk dichtbij en liefdevol we ook waren, het voelde als een enorme afstand. We waren bang dat ons laatste contact met haar al in de verleden tijd lag. Dat ze ons zou ontglippen.

Vier dagen later overleed ze.

In die dagen was mijn pa volop aan het hoesten. Mijn pa is nooit getest, maar de dokter zei: 'Ga er maar van uit dat jij ook corona hebt.' Het was een grote zorg voor mijn broer en mij. De angst dat we ook hem zouden moeten verliezen gecombineerd met het onmenselijke afstand houden. Het niet kunnen knuffelen met pa, het niet dichtbij mogen komen en fysiek troosten door een hand vast te pakken of een arm om de schouder te leggen. Het meters afstand houden van elkaar met mondkapjes op en handschoenen aan. En dat allemaal, terwijl ons pa net de liefde van zijn leven was verloren. Onwerkelijk rauw.

Het was een bizar slechte film waarvan je vooraf nooit het bestaan had kunnen bevroeden. Wij zaten er middenin.

Hoewel pa fysieke ongemakken kende, lange tijd bleef hoesten en dagelijks meerdere keren van de dokter zijn lichaamstemperatuur bij